

hvorimod de private virksomheder ikke har en chance for at sno sig uden om. De skal bare gøre sådan, som de offentlige myndigheder beslutter, at det skal gøres.

Et andet spørgsmål, som jeg synes er lige så relevant, er spørgsmålet om lejlighedsfund, altså det, at miljømyndighederne bare kan gå direkte ind på en hvilken som helst virksomhed lige så tit, de har lyst til det, og konstatere en eller anden ulovlighed eller overtrædelse.

Hvordan bliver skiftet så i det øjeblik, hvor de konstaterer, at overtrædelsen er så alvorlig, at vi begynder at tale om en straffelovsovertrædelse og politiet skal involveres? Det bliver lige pludselig anklagemyndigheden i stedet for miljømyndighederne, som anlægger sagen. Hvordan står skiftet dér, og hvad med de lejlighedsfund der finder sted ved den lejlighed? Kan de bruges, når der så efterfølgende skal køres en straffesag?

Det er jo ret relevant, for pludselig skifter det fra en myndighed, der har meget, meget vide beføjelser, til en anden myndighed, som har meget, meget snævre beføjelser, men som stadig væk skal bevise en grovere forbrydelse. Og dér synes jeg ligesom ikke, at forslaget hænger sammen, og det er slet ikke omtalt i bemærkningerne. Det kunne jeg godt tænke mig hvis ministeren her i anden omgang ville give et ord med på vejen.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Det er til fru Birthe Rønn Hornbech. Man må da håbe, at der var udsagn i hendes indlæg, der havde større sandhedsværdi end det, hun sagde om mig: at jeg sneg mig langs med væggene og ud ad døren. Nu kan enhver i salen jo se, hvornår jeg forlod denne for at foretage en kort telefonopringning. Det var efter, at vores korte bemærkninger for længst var udspillet, og efter at der havde været adskillige andre ordførere på talerstolen med deres ordførerindlæg. Men da man jo ikke ved at læse fortrykket kan gribe fru Birthe Rønn Hornbech i denne direkte løgn, bliver jeg nødt til at gøre indsigelse mod det her fra talerstolen.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg håber ikke, at det er en læresætning, der altid gælder: at giver man en Fremskridtsmand en lillefinger, tager han hele hånden. I hvert fald kunne jeg konstatere, at bare det, at jeg havde rost hr. Tom Behnke, førte ham op på talerstolen

for at erobre hele hånden. Når det drejer sig om en tilkendegivelse om, at hvis der her er tale om et personligt koncessioneret selskab, en offentlig virksomhed, som måtte kunne ifalde et retligt personligt ansvar for en strafforseeelse, så er der med denne lovgivning samme regler, som der er ved anden lovgivning. Men det skal jo ikke forhindre hr. Tom Behnke i under udvalgsbehandlingen at bore nærmere i det; det tror jeg ikke vi kommer uden om.

Så spurgte hr. Tom Behnke om tilfældighedsfund i forbindelse med særmyndigheders – sådan forstod jeg det – legale indtrængen uden retskendelse. Dette har vi jo har haft mulighed for, oftest fordi det offentlige har givet folk nogle særlige rettigheder, eller fordi der har været direkte økonomiske fordele forbundet med det, og derfor skulle de offentlige myndigheder kunne kontrollere, hvordan fællesskabets penge anvendes. Det kan være nationale eller internationale midler. Det kan være overholdelse af specielle vilkår, som man har fået udstukket fra myndighedernes side.

Dér er det jo sådan, at her vil det være politiet, som sådan et tilfældighedsfund vil blive indrapporteret til, og så er det, hvis det er en strafferetlig sag – og det uanset, om det er en strafferetlig sag, der skal føres ved domstolene på særlovgivning eller på straffelovens bestemmelser – anklagemyndigheden, der fører sagen. Det er jo ikke særmyndigheden, der fører sagen ved domstolene. Det er politi og anklagemyndighed, der derefter overdrages sagen, og det bliver ikke anderledes af, at vi her får en paragraf i straffeloven.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Altså uden sammenligning med, at justitsministeren siger, at Fremskridtspartiet som Fanden tager hele hånden, vil jeg spørge, om jeg i dag kan få en lillefinger; om justitsministeren – det er de sidste bemærkninger, der kalder mig op – dog vil give mig den lillefinger at give mig ret i, at der er et problem med tilfældighedsfund i forhold til strafferetsplejen.

Når vi har strafferetsplejen, gælder der ganske bestemte strenge forskrifter for politiet med at gå ind hos borgerne, og sådan skal det være.

Når vi er ovre i miljølovs-overtrædelserne, er vi i den situation, at det, vi kalder særmyndigheden, altså andre myndigheder end politiet, kan vade ind hos folk og kontrollere. Og det vil sige, at der ikke er den samme retssikkerhed,